

Tröst.

(För Weckobladet.)

Jag var tretton år gammal, då min moder dog, man aldrig kan jag förgäta denna sorgliga tid. Huru väl minnes jag ej den dag, då hennes stoft fördes till grafven. Det var en vacker dag, solen sken, fåglarna kvittrade, och ändocksåg jag intet, hörde intet – kände intet. Allt var så kallt, så tomt i mitt hjärta. Jag kunde icke sörja såsom jag hade velat, stel och med stirrande blick följde jag processionen.

Så förgingo dessa timmar i stum sorg. Hvad som hände omkring mig, det kan jag ej påminna mig.

--

Först på aftonen, då jag låg i min säng och månen vänligt blickade in till mig i min ensamhet, först då fick jag lust för min sorg, fick jag gråta – hästigt och länge.

Så var du alltså död, död och begrafven, ömhjärtade moder . . . aldrig mera får jag se dig här, borta är du för alltid – o, hvilket värde har väl lifvet mera för mig. Hvarför fick jag ej följa med dig i grafven . . . O, Gud, gif mig åter min moder, som jag älskade så djupt, så innerligt – eller skänk mig *tröst!*

Jag var nära förtviflan . . .

Men småningom inträdde en förändring. Tårarne runno ej mera så ymnigt, tankarne voro ej så dystra. Jag förebrådde mig för otacksamhet, då jag så häjdlöst kunde hängifva mig åt sorger. Hade jag icke kvar min fader, som jag nu kunde älska dubbelt . . . och alla andra, som voro mig kära? --

Och jag blef småningom vemodig.

Jag tänkte på min tidigare barndom, på det förhållande i hvilket jag stått till min moder, på den kärlek, hvarmed hon omhuldat mig, på de goda lärdomar, hon gifvit mig.

O, min moder, hon var god som en engel . . . Då hon med sitt ljufva småleende och sin milda stämma talade om Guds godhet, änglarnas sällhet, om himmelens underbara skönhet och dess frid – hur ljuft kändes det icke! Ögat vattnades, de små händerna knäppte sig och läpparna hviskade:

– Mamma, slippa vi intet snart till himmelen?

Då lyfte hon upp mig på sitt knä, kysste mig och sade rörd:

– Min lilla älskling, det veta vi ej, om det händer snart eller först efter en lång tid. Men vi skola alltid frukta Gud och vara snälla, så föra änglarna oss en gång till Honom.

En annan gång åter kunde hon tala om den härliga musik och sång, som änglarna utförde.

– Mamma, kan också jag sedan spela på harpa och sjunga där uppe hos Gud? --- o, hvad det vore roligt!

Ja, moder, du lärde mig den rena barnatro, som knyter ett så innerligt samband mellan Gud och människan. --

Så länge jag hade dessa minnen, hvilka lättade mitt sinne, kände jag mig så lugn, nästan lycklig. Omedvetet bad jag min aftonbön som förut, och förrään jag hann återvända till värkligheten, öfverraskades jag af en vederkvickande sömn.

Och jag drömde en ljus dröm.

Jag tyckte, att jag var i paradiset's lustgård. Jag gick på en grönskande gräsmatta, bevuren med vilda, undersköna blommor och rosor. Omkring mig stodo träd, böjda under tyngden af mogna, lockande frukter. Här framkvälde en källa ur klippan, där kastade en springbrunn sitt glittrande vatten, här bredvid mig rann en porlande bäck, där borta mellan de lummiga träden framskymtade den silfverklara ytan af en insjö. Än höjde sig vägen upp på en täck kulle, än sänkte den sig ned i förtjusande däl – öfverallt rådde samma rika, ymmiga prakt.

En mild, uppfriskande vind satte luften i lätt dallring, så att knappast ett blad rörde sig. En ljusström, oändligt mycket klarare och genomskinligare än solens, flödande öfver detta trolska landskap, där allt var så fullkomligt.

Något fattades dock. Jag gick så ensam bland all denna skönhet. Intet lefvande väsen syntes, intet ljud trängde till mitt öra. Allt var så högtidligt tyst. -- Jag blickade omkring mig sökande: samma orörliga, underbara skönhet, men intet lif. Det kändes så tomt, mitt hjärta drog sig famman.

Men tyst! Hvad var det? . . . Aflägsen musik . . . sång . . . ?

Mitt hjärta klappade af väntan, nej, de toner jag tyckt mig höra, hördes ej mera. Det var blott en villa. Jag suckade och stannade under en lummig ek.

Då – då klang åter tonen ur en lyra . . . Et sakta, melodiskt ackord.

Det var alldeles nära.

Jag höjde blicken – och tjusad stannade ben vid en härlig syn. Några steg framför mig, midt af ett haf af täcka ängovioler och omgifven af små älskliga änglakrafter satt min moder med en gyllene lyra i famnen. O, jag kände strax de kära dragen, ehuru de nu voro så himmelskt sköna, rena, ungdomliga!

Hon sjöng och ackompanjerade sig på lyra.

Förtluft, nästan förtrollad, lutade jag mig mot dens stam och lyssnade . . . lyssnade till toner, så svällande, så silfverklara, att mitt öra aldrig förut ens kunnat ana sådana. Och af de ord, som min moder sjöng, minnes jag följande:

Flyn bort I sorger, I blefa fluggor!

Flyn bort ur ljuset, där glädjan bor.

Flyn bort till jorden, ert eget rike,

Den är åt Eder tillräckligt stor. –

Här tröjdens, sällhetens paradys.

Här klingar evigt den sköna sången:

Åt Gud, blott Gud vare lof och pris!

De sista orden upprepade min moder allt långsammare och softare. Då de sista ackorden förklingat, lät hon lyran sjunka – och blickade upp. Våra ögon möttes . . . min moder smålog . . . hon nickade . . . hon sade:

– Sörj icke, jag är hos dig!

Jag störtade framåt – luften hvem omkring mig – bullrande musik – högljudda sånger . . .

Jag vaknade.

Natt var omkring mig. Men jag hade förstått min dröm, och det var så ljust, så varmt i mitt hjärta. *Gud hade skänkt mig tröst* såsom jag dedt. Han hade skickat till mig en osynlig skyddsängel, och det var min moder . . . Nu visste jag, att hon alltid skulle vara hos mig och skydda mig, sin egen son – och om jag också ej såg henne, så kände jag dock hennes närvaro, *Guds närvaro*.

E.